

T	A
P	R
A	S
M	E
2000	

REDAKCIJOS PODIS

Būk pasveikintas, ŽMOGAU, paėmęs į rankas mūsų kūrinį.

O juk tai dar vienas ruduo, dar vieni metai licėjyje... Vėl mūsų antruosius namus užplūdo nauja fux'ų banga; ketvirtokų padedami jie tapo pilnaverčiais licėjaus bendruomenės nariais – su pilnom saujom žemių ir vandens buvo tinkamai pakrikštyti. Rodos, viskas taip pat, kaip ir pernai ar dar seniau... ta pati tvarka... monotonija... Daugybė „labas“, ištartų tų pačių žmonių lūpomis. Pasijauti toks nereikšmingas. Nors negali nuo to atsiriboti, nes jautiesi priklausomas nuo šių žmonių. Jie pasiguodžia, kiek daug kontrolinių reikia rašyti, o tu tuo pačiu iškloji savo bėdas. Ir kažin kodėl palengvėja... Kartais, rodos, pamokas skubi namie paruošt vien tam, kad licėjui per pertraukas galėtum paplepėt su besilabinančiais draugais ar pažįstamais.

Šiame pilkame pastate visgi vyrauja atmosfera, suartinanti žmones. Čia visad buvo, yra ir, tikiuosi, kad bus ateityje šilti ir draugiški santykiai tarp žmonių. Tuo man licėjus ir patinka. Patinka būtent todėl, kad čia yra tinkama vieta mokytis ir mokytis ne vien iš knygų, bet ir iš licėjistų, jų mokytojų. Jokia knyga nepakeis draugo, ar paprasčiausio žmogaus, nesuteiks tiesioginio kontakto, patirties ir emocijų. Kadaise V.Hugo yra pasakęs, kad didžiausia vertybė yra žmogaus ryšys su žmogumi. Įvertinkime tai, kas mus supa ir sugebėkime išlikti Žmonėmis,

Linkinti viso ko geriausio,

REDAKCIJA

Šiame „Ta prasme“ numeryje: interviu su Andriumi Mamontovu, Jonu Bagdonu ir Ignu Staškevičiumi, Mokytojų dienos ir krikštynų įspūdžiai, pasakojimas apie mokyklą Norvegijoje bei seminarą Vokietijoje, taip pat įvairūs žodžiai, kūryba ir kryžiažodis.

PREZIDENTO PODIS

Paskutinis Almino Baldoko podis, á tautà ištartas

Sveiki visi, šį gyvenimą pro „Ta riuo galima pasitiprasme“ stiklą bestebintys, kėti, kuris tikrai pir-

Berods vos prieš keletą dienų miausia naudosis tariau pirmuosius „ma-ma“, šian žiūrės ne sau, o dien gi turiu tarti savo paskutinį stengsis, kad kuo žodį. šviesesnis gyvenimas tektų licėjistams.

Džiugu buvo dirbti su žmonėmis mas tektų licėjistams. Pagaliau jis ir ir dirbti žmonėms, kuriems bendruomeniniai dalykai yra bemaž visų licėjistų atstotiek pat svarbūs kiek asmeniniai. vas didžiojoje Tary-Smagu buvo kurti projektus (deja, boje iš didžiosios kurių nė vienas nepasiekė dienos raidės, visų licėjistų šviesos dėl rėmėjų trūkumo), smagiu atstovas moksleiviu buvo rinktis antradieniais į Se- vių organizacijose nato posėdžius (juos visi stropiai ir tarptautiniuose seminaruose. Aš išdrįso pildyti Kontrolinių darbų lankydamas), smagu buvo kiekvieną mielą rytelį sveikintis su kiekvienu iš jūsų.

Skriski, avinėli, į rytus!

Jaučiu, kad išsekau. Deja, turiu blogą savybę savyje matyti visos aplinkos atspindį. Jaučiu, kad išseko visas mane supantis pasaulis. Niekas nesugeba pasakyti nieko naujo ar sukurti to, kas anksčiau dar buvo neregėta. Visi aplinkinių ėjimai ir sprendimai atrodo kaip prisuktos lėlės judesiai. Nereikalingi, bet reikšmingi.

Prezidentas licėjui tikrai reikalingas. Reikalingas kaip žmogus, ku-

Ar reikalingas licėjui senatas?

Galėčiau išsakyti milijonus argumentų pritariančių senato egzistavimui, galbūt šiek tiek daugiau, sakantių, kad jo nereikia, bet, aš jaučiu, kad manęs klausiančio šio klausimo, niekas nebeklausys, bet jis tiesiog tebūnie naujai išrinktos licėjaus savivaldos nepamirštas. Prašau, nepamirškite.

Esu pasipiktinęs visais licėjaus mokytojais (išimčių, žinoma, yra). Pasipiktinęs dėl to, kad vos keletas

Paskutinis Almino Baldoko pvilgsnis

išdrįso pildyti Kontrolinių darbų lenteles, kiekvieno mėnesio pradžioje kabėjusias jų kambaryje. Aš suprantu, kad yra labai sunku paaukoti porą minučių savo dalyko prikeverzavimui atitinkamose skiltyse. Tik nesuprantu, kodėl mokytojams nėra malonu, kai mokiniai planingiau ruošiasi kontroliniams ir geriau juos parašo. Nesuprantu. Tikiuosi kas nors tai supras ir sugebės šias lenteles pateikti taip, kad JOS BŪTŲ PILDOMOS. Nes jos reikalingos. Beje, per Antrąją moksleivių videokonferenciją (vykusią prieš gerą pusę mėnesio) ar-

TA PRASME 2000

vyr. redaktorius: Alminas Paldokas

pavaduotojai: Arnoldas Kubilius ir
Darius Klimažauskasredakcija: Rasa Updavinytė,
Pivilė Slavinskaitė, Dalia Balsytė,
Indrė Genytė, Rasa Cibulskytėfotografai: Agnius Pilipauskas,
Gustavas Kynas ir Arnoldas Kubiliusdaugumos straipsniø klaidas iðtaisė
mokytoja Vilija Dailidienėdizainas ir maketavimas: Alminas
Paldokasvirðeliui panaudotas Jolitos
Skrickytės pieðinys

ðá kartà dëkojame: Pradþiai ir
rudeniui up ðviesà, licėjaus valdþiai
ir pradams up paramà, kandidatams ir
kandidatams up naujas mintis,
tylintiems ir ðnekantiems up
saviraiðkà, sigitai, auðrai ir loretai up
buvimà, supratimà ir pareigos
jausmà, andriui, ignui ir jonui up
podþius, picui up galimybæ,
naujesiems chemijos mokytojams -
Arûnui bei Audronei up ðypsenas,
pankëms ið èekijoms up ádomø
popiûrà, bûsimajai redakcijai, visiems
kovojuojantiems up laisvæ ir Pabaigai,
kuri dar neatëjo. Iki 3000 liko
365 290 dienos.

mûsø ko-ko-ro-ko-ko-rdinatës:
telefonas: 307 408
e. paðtas: lytys@jkl.lt

MOKYTOJAS SAKO:

- Mariana Sueldo:** Mindaugas, use some brains. You must have some left from last year.
- Algis Sinderavičius:** Mes žinome tik vieną pilį: Trakų, Kauno, Vilniaus...
- Mariana Sueldo:** Dariau, tavo turinys durnas.
- Vilija Dailidienė:** Aha! Tavo "Vilius Karalius" ant stalo. Tai ką tu veiki po stalu?..
- Saulius Jurkevičius:** Turėsit atestate pora ketvertų ar penketų. Na ir kas!..
- Ričardas Razmas:** Sukinio tūris. Su sukin-sin nieko bendro neturi.
- Lilija Duoblienė:** Sokratas. Vo čia tai jėga.
- Algis Sinderavičius:** Buvo reali galimybė Lietuvai priimti stačiatikių tikėjimą. Jogailos motina buvo aktyvi tikinti. Ačiū Dievui, kad ji numirė.
- Vilija Dailidienė:** Jeigu mergaitės nepuls ant kaklo, berniukai jų niekada neapkabins.
- Algis Sinderavičius:** Rusai gėrė, rusai gers.
- Danutė Aleksienė:** Ne viską, bet kai ką į rozetę kišti galima.
- Vilija Dailidienė:** Pacifistas – tai toks tuščias plepys.
- Algis Sinderavičius:** Kodėl Lietuvoje tiek daug medžių? Nes turime Medininkus.
- Algis Sinderavičius:** Aš būsiu kaip paveiksliukas.
- Arūnas Teišerskis:** Aha. Jums šiemet reikės pažymio, mes tuoj jį ir padarysim...
- Vilija Dailidienė:** Ką gi tos mergaitės išmano apie meilę? Nieko!
- Ričardas Razmas:** Kur stosi? Į KTU – Kur Tėvas Užkiš...
- Ričardas Razmas:** Nauji laikai atėjo – atsirado stori padai ir kampas φ.
- Ričardas Razmas:** Argi istorija mokslas? Aš jums atnešiu penkias knygas ir visos apie tą patį skirtingai parašytos.
- Ričardas Jankauskas:** Tais laikais pasiėmė peilį vieno metro dydžio, kuris vadinasi kardas...

Išgirdę vertą šio sąrašo mokytojo mintį, būtinai neškite ją Dariui iš 4^D ar siųskite jam e.pašto adresu nususukes@takas.lt.

Naujosios VŠP

Kartasu

Licėjaus Saule

kandidatai į senatą:

~Liudas Jurkonis
~Algirdas Plikusas
~Jonas Survila

kandidatas į

prezidentus:

~JUSTAS GAVĖNAS

BET TU
BALSUOK

U

Ž

RITA
BAJORIUNAITE

Kotvirlas kursas

KETVIRTOJI A - DRUGELIAI IR NITROFOSKOS

Pirmosios ið abiturientø klasiø prisitатыmas

Kuratorius – nepakartojamas eiliavimo meistras **VILIUS MINCEVIČIUS**. Pasak mokytojo R. Razmo, mūsų klasėje mokosi drugeliai ir nitrofoskos. Didžiausias drugelis yra **mIGLĖ-mIGLĖ-mIGLĖ**. O didžiausia nitrofoska – **IORETA** (klasėje žinoma Cl₂ slapyvardžiu...) Galima aptikti du nykstančios vokiečių rūšies (arius germanus) atstovus – **gABIJA** (pravarde ežiukas) & **JOHN**. Aistringiausios ir neprilygstamosios krepšinio gerbėjos – **ŽIVILĖ** ir **JURGA. RASA I.** nepabūgsta paprasšyti autografo net ir didžiausios žvaigždės. Pas mus mokosi būsimasis prezidentas **JUSTAS** – ilgakasis lietuvaits. Hormonų audros dažnai kankina vietoje nenustygsantį **MOTIEJŲ**. Herojė **RASA b.** garsiai kovoja už teisybę. Bjaurybė **SAULĖ** garsėja auginamais kaktusais ir akmenų kolekcija. Pinigų kaupėjos ir prekybos agentės – **SANDRA** ir **dALIA b. aRTŪRAS** nuolat stebina savo plastiška eiseną ir raiškaus skaitymo sugebėjimais. **lINAS vYTAUTAS** yra kiečiausias Ju-Jiten meistras licėjuje. **vYCKA** – neparankus bet kokios sporto šakos priešininkas (dėl savo ilgų rankų ir kojų). IV^a priglaidusi dar vieną sportininkę – aerobikos specialistę **lINĄ** bei diskusijų metų visada karščiuojančią **IAIMĄ**. Na, ir, žinoma, mūsų naujokė – **dALIA j.**, labai gerai sutarianti su VISAIS klasės vaikinais, kurie, deja, neseniai suvokė savo tikrąją seksualinę orientaciją, tačiau, klasėje šios mažumos yra taip toleruojamos, jog greitai gali tapti daugumomis. Tačiau mūsų naujokė vis tiek imasi didvyriškų veiksmų, vaduodama klasiokus iš nikotiko liūno. Štai ir visa mūsų klasė – nedalomas organizmas, sudarytas iš skirtingų ląstelių. Tai žmonės, nebijantys reikšti savo nuomonės ar nepasitenkinimo, „pribaiigiantys“ mokytojus savo „klastingais“ klausimais (o kodėl?) ir džiaugsmingai dalyvaujantys hepeninguose.

Vienas garsioj Ketvirtosios A hepeningø

PREZIDENTO PODIS

Paskutinis Almino Falcão podis, á tautà iðtartas

(Pradžia 2 puslapyje) šios diskusijos metu buvo priimta išvada, kad tokios lentelės (jas kaip pavyzdį pasiūlė vienos Kauno vidurinės mokyklos mokytoja) būtų tinkamiausia išeitis mažinant kontrolinių krūvį, tenkantį moksleiviams. Tik nesuprantu, jei KITI TAI TURI, kodėl negalime turėti mes, kai visi teigia, kad santykiai tarp licėjistų ir mokytojų yra tokie glaudūs. Nieko nesuprantu.

Ar mes vis dar esame vieningi? Ar mes tokie buvome? Ar mes vis dar skiriamės savo atmosfera nuėilinių gimnazijų? Kaip tapti vieningais? Ar vienybė bus įkūnyta

realybėje, kai išsirinksime naują savo de jure viceprezidentui Po savivaldą? Ar tai, kad į prezidentus kandidatuoja tik vienas kandidatas reiškia, kad licėjuje nebeliko politinio susiskaldymo ir kad dabar visi suvienysime savo jėgas ieškant ir siekiant bendrojo gėrio? Nieko nesuprantu. Aš išsekęs, bet kol turiu jėgų, norėčiau padėkoti visiems, kas padėjo man ilgame ir nelengvame prezidento kelyje (jei nesitikite rasti savo pavardės mano sąrašė, kurį vis dėlto jaučiu pareigą pateikti, šią pastraipą praleiskite). Pirmiausia dėkočiau savo klasei, senatui bei mokytojais Dailidienei už gausią paramą ir ištikus tomus idėjų. Dėkočiau

vilui ir de facto viceprezidentei Živilei, dėkočiau savo pirmtakui Giedriui bei savo pasekėjui (jo dar nedirstu įvardinti) už klausimus „kaip sekasi?“, taip pat visiems prelegentams, sutikusiems surengti susitikimus licėjuje bei visiems mokytojams, mane užjautusiems ir parėmusiems, o ir visiems, kas mane palaikė, palaiko ir palaikys.

Lai rytoj išaušta naujas rytas.

Vis dar Tavo prezidentas,

SVARBIAUSIAS SAKRAMENTAS YRA KRIKŠTAS

Prieš mėnesį licėjø sudrebino KRIKŠTYNOS

„Svarbiausias sakramentas yra Krikštas. Be jo niekas negali būti išganytas. Krikštas atleidžia gimtąją nuodėmę. [...] Krikšto sakramentą teikia kunigas. Jeigu reikalas skubus, gali krikštyti kiekvienas žmogus. Krikštyti reikia šitaip: pildami vandenį ant kūdikio galvos sakome: „N. [sakomas krikštijamojo vardas], aš tave krikštiju vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“.”

(iš tikybos vadovėlio, Kauno Arkivyskupijos kurija, 1990)

Taigi turėjome progą stebėti nebepirmąsias licėjaus istorijoje fuxų krikštynas. Kai kas ne tik stebėjo, bet tuo pačiu buvo krikštijami (net pavydu...). Krikštynos – bene populiariausias licėjaus reginys; jį stebi arba jame dalyvauja ~99,9% licėjistų ir ~0,1% exlicėjistų. Tai bene ir daugiausia jėgų iš jo organizatorių (ne paslaptis – ketvirtokų) atimanti šventė.

„Kam šventė, o kam ir ne labai..“ – pasakytų renginio metu ašarą pralieję ir ketvirtokais nepatenkinti fuxai (o tiksliau – fuxės). Licėjaus valdžiai teko išgirsti kelis jų skundus dėl neleistino ketvirtokų elgesio. Ar ne dėl to ant plauko pakibo atsakymas į klausimą „ar kitąmet bus leista rengti krikštynas?“. Na, tikėkimės geriausio, juk, pagaliau, ir šios kalbos ne pirmą kartą girdimos. Dar prieš ketverius metus viena mergina krikštynų metu apalpo, kitos galvą papuošė „zelionkos“ dėmė. Ar kas skundėsi?

Šiaip ar taip daugumai, manau, buvo smagu. Atmintį įsirėžė iš ryto markeriais, guašu, lūpdažiais, tarybiniu rašalu ir visokiais kitais margumynais papuošti fuxų veidai (ir ne tik...). Vakare džiugino milžiniškos dekoracijos, piratų lėbavimas, jų moterų kankanas, vanduo [daug vandens..], tešla, arbūzai, kečas purvyne, patrankos, fejerverkai, dūmai... ir karpis. Apie jį turbūt daug prikaltėta, tad nuo komentarų susilaikysiu. Kiek nuvylė šiek tiek „šlubavęs girdimumas“ ir už langų stovėjusiems ir nieko negirdėjusiems renginys gal kiek prailgo. Bent jau patrankų bumsėjimus tikrai girdėjo visi.

Ir dar. Girdėjau, jog tą padėką ketvirtokams, kabojusią stende, fuxai iš tiesų patys rašė. Tad ar yra dar nepatenkintų?

ARNOLDAS KUBILIUS

ANDRIUS: LENGVA NUKRISTI, KAI ESI DIEVIŠKAI POPULIARUS...

Interviu su kiekvienam papástamu Andriumi Mamontovu

„Ta Prasme“ tęsia pokalbių su įdomiais žmonėmis ciklą. Šįkart jūsų dėmesiui – Andrius Mamontovas. Nuotraukos iš A. Mamontovo svetainės internete.

„Ta Prasme“: Andriau, 14 metų duodi interviu. Sakyk, ar NEATSI-BODO?

Andrius Mamontovas: Atsibodo kvaili ir ambicingi žurnalistai, kurie nesupranta, apie ką rašo. Tokių Lietuvoje pakankamai daug. Geras interviu – visada malonumas, bet kaip ir visų malonumų jų būna nedaug...

T.P.: Ar erzina klausimai apie praeitį – grupę „Fojė“, jos narius? Beje, kokie tavo santykiai su buvusiais grupės nariais?

A.M.: Aš manau, kad tie klausimai yra pakankamai išsemti, todėl retai kas klausia. Su buvusiais nariais sieja tik „neakivaizdiniai“ santykiai. Turi praeiti nemažai laiko, kad vėl galėtume normaliai bendrauti. Bet kuriuo atveju, Arnoldas vis tiek yra mano geriausias draugas, net jei mes su juo ir nebendrujame.

T.P.: Kiek yra „Fojė“ ir Andriaus Mamontovo puslapių internete? Gal gali išvardinti jų adresus?

A.M.: Aaaaaa..... tikrai ne vienas. Tačiau geriau keliauti į tuos puslapius per paieškos programas.

T.P.: Kaip tavo muzika pasikeitė nuo muzikavimo pradžios?

A.M.: Ji pasunkėjo. O mano tekstai nebėra tokie naivūs kaip anksčiau, tačiau mano požiūris į muziką išliko toks pats. Man tai labai rimtas užsiėmimas.

T.P.: Turi apie 200 dainų, kurios iš jų labiausiai patinka? Ar mielai klausaisi senų įrašų?

A.M.: Oi ne. Jų yra apie 120. Labiausiai patinka tos, kurios išlaiko laiko egzaminą ir išlieka man aktualios visada. Tos, kurias bet kada galiu dainuoti. Tai gal būtų: „Vieną kartą Paryžiu“, „Vandenyje“, „Meilės nebus per daug“, „Žvaigždės

kartais krenta“, „Saulės miestas“... site... oi, dar ilgai vardinsiu... Senų įrašų klausau labai retai ir dėl to su malonumu, nes atneša daug prisiminimų.

T.P.: Ar netrukdo rašant dainas žinojimas, jog jas girdės daug žmonių, jos turi gerai skambėti ir t.t.?

A.M.: Ne. Aš rašau taip, kad man pačiam patiktų. O kad turi gerai

Andrius Mamontovas su Meška

skambėti, tai čia ir taip aišku!

T.P.: Ko reikia jaunai grupei, kad tu įrašytum dainą su ja?

A.M.: Kad jausčiau, jog man būtų garbė įrašyti su jais „gabalą“.

T.P.: Ar kuri tekstus/muziką kitoms grupėms?

A.M.: Kitiems kuriu nedaug. Paskutinį kartą parašiau dvi dainas Astai Pilypaitei: „Laivai“ ir „Aš tave radau“. Bet po to pajunti, jog išnaudojai savo kūrybinį limitą (per metus aš parašau apie 8-11 dainų). Gal todėl „Mono arba stereo“ yra tik mini albumas? Norėčiau visą dėmesį skirti tik savo muzikai.

T.P.: Šiuo metu įrašinėji albumą anglų kalba?

A.M.: Taip. Nežinau, kaip išeis, dėl to negaliu pažadėti, kad jūs jį išgir-

T.P.: Esi išleidęs nemažai klipų su „Fojė“ ir jai iširus. Ar manai, jog tai geriausia reklama albumui?

A.M.: Be abejonės, klipas – tai geriausia reklama. Problema ta, kad tų lietuviškų klipų niekas neberodo. Visos muzikinės laidos po truputį numiro...

T.P.: Kuris klipas tau labiausiai patinka?

A.M.: Geriausi klipai yra „Meilės nebus per daug“, „TV daina“, „Vieną kartą Paryžiu“ ir, aišku, „Mono arba stereo“.

T.P.: Ar esi kaltinamas plagijavimu?

A.M.: Kad nelabai yra už ką. O jei ką ir esu kada „nugvelbęs“, tai tikrai taip, kad niekas net neįtars, iš kur tai yra. **Ta prasme**, vis tiek sukuriu savo...

T.P.: Kokiems klausytojams tau maloniausia koncertuoti?

A.M.: Tiems, kuriems patinka, ką darau.

T.P.: Tavo įvaizdį sukūrė Jolanta Rimkutė. Kodėl nusprendei vis dėlto pasinaudoti dizainerės paslaugomis, juk anksčiau jų atsisakydavai?

A.M.: Ji padėjo sukurti stilių. Man patinka, kad ji nepuolė manęs matuoti ir siūti naujų rūbų. Ji tiesiog atsinešė krūvą drabužių (kai kurie iš jų buvo ganėtinai padėvėti...) ir mes eksperimentavome, derindami juos. Man patinka jos matymas, skonis ir šiaip ji yra simpatiškas žmogus.

T.P.: Kaip apibūdintum naujausią albumą „Mono arba stereo“?

A.M.: Šėlsmas!!!

T.P.: Kur galima įsigyti tavo rašytų knygų?

A.M.: Aš ne rašytojas, todėl niekur jų ir neįsigysite.

T.P.: Ar „Hamletas“ – tavo paskutinis projektas teatre?

A.M.: Nežinau. Bet kuriuo atveju, tai paskutinis XX amžiaus „Hamletas“.

(Tęsinys 7 puslapyje)

ANDRIUS: LENGVA NUKRISTI, KAI ESI DIEVIŠKAI POPULIARUS...

Interviu su kiekvienam paprastam Andriumi Mamontovu

(Pradžia 6 puslapyje)

T.P.: Kartą užsiminei, jog teatre tau nepatinka. Pakomentuok.

A.M.: Negaliu sakyti, kad nepatinka. Ten tiesiog reikia būti labai stipriam, kad tavęs nesutraiškytų, o tokie žmonių santykiai man nėra priimtini.

T.P.: Buvai radijo laidos vedėjas, rašei knygas, esi išleidęs daugybę albumų, pats kuri arba dalyvauji klipų kūryboj, vaidini teatre. Kokią gyvenimo sritį dar norėtum atskleisti, t.y. per ką norėtum atsiskleisti pats?

A.M.: Privardinai tiek, jog rodosi, užteks jau.

T.P.: Tu velniškai populiarius, kaip manai, ar būtų lengva nukristi?

A.M.: Lengva nukristi, kai esi dieviškai populiarius...

T.P.: Esi sakęs, jog tavo stilius „visada kitaip“. Ar taip kalbi tik apie savo muziką?

A.M.: Ne visada išeina „kitaip“, bet bandyti verta. Ko gero, turėjau omeny muziką.

T.P.: Ar esi labai pasikeitęs nuo to Andriaus Mamontovo, kuris gyveno prieš 10 metų?

A.M.: Nė kiek. Gal tik labiau patyręs. Kaip koks Lanzbergius...

T.P.: Kas tau yra vaikystė? Ar jautiesi vaiku?

A.M.: Vaikystė – tai metas, kai nėra jokių įsipareigojimų. Vaikystė – tai laisvė! Jaučiuosi dar nesuaugęs...

T.P.: Ko negali pakęsti savyje?

A.M.: Netikrumo, kai jis ateina.

T.P.: Koks turi būti žmogus, kad su juo nesutiktum bendrauti?

A.M.: Pikta linkintis, agresyvus ir netolerantiškas. Žmogus, kuris girdi ne tai, kas jam sakoma, o tai, ką

jis nori girdėti.

T.P.: Kokie gandai apie tave labiausiai nervina?

A.M.: Nepagrįsti arba paskleisti norint pakenkti.

T.P.: Kas tave liūdina?

A.M.: Tuštybė ir egoizmas.

T.P.: Ar esi kam nors visiškai atviras? Kam tenka meluoti?

A.M.: Sau. Bet dažniausiai tenka meluoti... Dar nesuaugęs...

T.P.: Kas vargina? Kaip sau padėti?

A.M.: Vargina tai, kas pradeda kartotis. Sau padedu susirasdamas ką nors, kas man galėtų padėti.

T.P.: Ar esi laimingas?

A.M.: Taip.

T.P.: Kas galėtų tave palaužti?

A.M.: Jei pats to nenorėsiu – niekas.

T.P.: Ką norėtum mokėti daryti idealiai? Ko niekada nedarytum?

A.M.: Mokėti daryti idealiai – reiškia nebeieškoti, o be ieškojimo viskas netenka prasmės. Nedaryčiau to, ko nenorėčiau daryti...

T.P.: Ką manai apie savižudžius?

A.M.: Savižudybė neišsprendžia problemos. Žmogus tai padaro nebevaldydamas savęs. Tai silpnybė ir pasidavimas.

T.P.: Ar pats niekad nemąstei apie savižudybę?

A.M.: Nemaščiau. Gal tik norėjau, kad mirtis mane surastų dabar.

T.P.: Esi atsakęs mėsos, rūkymo, alkoholio, apie narkotikus neužsimeni... niekad nebandei?

A.M.: Man rodos, ne kartą jau sakiau, kad rūkiau marichuaną ir hašišą. Bet po to, kai vieną kartą perdozavau ir apsinuodijau, nebegaliu pakęsti to kvapo...

T.P.: Kuo tiki?

A.M.: Tik ne tuo, kas laikina. Ne tuo, kas materialu. Tikiu, kad yra

Andrius Mamontovas Sporto rūmuose su Atsuktuvu

geresnių ir blogesnių pasaulių už šį ir kad mes pateksime į tuos pasaulius, priklausomai nuo mūsų nuopelnų. „Tikiu tais, kurie šventi...“

T.P.: Esi sakęs, jog sunku išmokyti mylėti. Kas tau padeda mokytis?

A.M.: Nežinau, kaip išmokyti. Gal jūsu licėjuje yra koks kursas?

T.P.: Ar jautiesi mylimas?

A.M.: Esu mylimas. Kai grįžtu namo, gaunu to dalyko su kaupu...

T.P.: Gal palinkėtum ko nors licėjistams?

A.M.: Licėjistams linkiu kaip nors pabaigti tuos nelemtus mokslus ir užsiimti tuo, kuo labiausiai norite...

KALBINO ARNOLDAS KUBILIUS

A Ū Ū Ū , L I C Ė J I S T E ! ! !

Jei nori būti geras. Jei negaili savo laisvalaikio kilniems tikslams. Jei nebijai reikšti savo nuomonę ir turi, ką pasakyti. Jei moki rašyti, kalbėti, fotografuoti, piešti, maketuoti ar kitus darbus dirbti, NESNAUSK!!! Kuriam nauja licėjaus bendruomenės laikraščio „Ta prasme...“ redakcija! Ar turi pasiūlymų, idėjų ir noro dalyvauti laikraščio gimdymo procese? Jei taip, tai tuoj pat skuosk pas mus (redakcijos narius) arba rašyk elektroninio pašto adresu lytys@jkl.lt. Tai yra geras pasiūlymas, nes:

1. Ant Tavo pečių ateity guls visa atsakomybė už šį leidinį – Tu ateity pakeisi dabartinius redakcijos narius.

2. Tik Tu kursį šį leidinį, ruošį jį įdomų ir šimtąkart geresnį nei buvo.

3. TAI YRA 100% NEMOKAMA!

VISKAS PRIKLAUSO NUO PATIES MOKINIO POBŪRIO Á MOKSLÁ

Pasakojimas apie Malakoff videregáende skole Norvegijoje

Živilė Slavinskaitė šių metų pavaršį dalyvavo ALF rengiamame konkurse ir gavo progą išvažiuoti mokytis į Norvegiją. Jau porą mėnesių ji mokosi Moss miesto Malakoff mokykloje, apie kurią ir pasakoja savo įspūdžius.

Ši mokykla yra gan nauja ir moderni. Joje mokosi apie 800 moksleivių ir dėsto virš šimto mokytojų. Už mokslą Norvegijoje mokėti nereikia, nors tai gan sąlyginis dalykas – kiekvienas mokinys turi pirkti knygas kiekvienam dalykui. Daugumai lietuvių tokios kainos būtų neįkandamos... Pavyzdžiui, istorijos knyga anglų kalba kainuoja 780 Norvegijos kronų (apie 390 litų). O knygų reikia 10 ar net daugiau.

Mokiniai gauna sąrašą mokykloje dėstomų dalykų ir gali pasirinkti, ką ir koku lygiu nori mokytis. Tačiau per trejus metus moksleivis turi turėti ne mažiau nei 90 pamokų per savaitę, t.y. jei pirmus metus pasirinko 28 pamokas per savaitę, antrus – 30, tai trečius turi pasirinkti ne mažiau nei 32 pamokas per savaitę, antraip negaus mokyklos baigimo diplomo. Dėstomų dalykų pasirinkimas nepalyginamai didesnis nei Lietuvoje. Čia galima pasirinkti žiniasklaidą, trijų rūšių ekonomiką, teisę, 4 užsienio kalbas, keturis istorijos kursus, keliavimą, informacijos tvarkymą, kažką panašaus į politologiją, tik truputį plačiau (samfunnslære) bei daugelį kitų dalykų, būdingų ir Lietuvos mokykloms. Tačiau viskam, net ir kūno kultūrai (ši pamoka, beje, yra privaloma) reikia pirkti vadovėlius.

Iš akademinės pusės, didžioji dalis čia dėstomų dalykų yra daug žemesnio lygio nei Lietuvoje (pavyzdžiui, matematika). Tai, ką šioje mokykloje moksleiviai mokosi aukščiausiu lygiu, licėjistai mokosi 10 bei 11 klasėse.

Šioje mokykloje mokiniai mokosi trejus metus. Tai gali būti kelių

pakraipų moksleiviai – tie, kurie nori tęsti studijas universitete, ir tie, kurie jau pasirenka specialybę. Galima rinktis tokius profilius kaip socialinį, medicinos, mechanikos, elektronikos. Malakoff mokykla aktyviai dalyvauja mokinių keitimosi programose. Štai todėl gan nemažai norvegų moksleivių išvyksta mokytis į užsienio mokyklas. Dažniausiai moksleivius remia tokios organizacijos kaip Rotary klubas ar AFS. Populiariausia vieta, kur visi norvegai norėtų mokytis – JAV.

Mokykloje yra keturios kompiuterių klasės, kuriose yra daugiau nei 150 naujų, prijungtų prie interneto kompiuterių. Taip pat bibliotekoje yra 8 kompiuteriai, kuriais moksleiviai gali naudotis bet kuriuo metu.

Malakoff mokykla, kaip ir dauguma Lietuvos, turi moksleivių tarybą (elevråd). Kiekviena klasė į šią tarybą siunčia po vieną moksleivį. Iš viso į tarybą yra išrenkami 44 mokiniai. Ši moksleivių organizacija turi gan nemažai teisių. Jie dalyvauja visuose posėdžiuose ir nieko nėra sprendžiama be moksleivių tarybos žinios ar sutikimo. Net naujų mokytojų priėmimas priklauso ir nuo moksleivių. Nors pačių rinkimų negalima pavadinti labai demokratiškais – vienas moksleivis ir be balsavimo tapo atsakingas už ekonominius reikalus, nes buvo tam tikros klasės atstovas. Moksleivių taryba renkama vieneriems metams. Praėjus savaitei po rinkimų visi naujieji ir kai kurie senieji tarybos nariai kartu keliauja į išvyką. Jos tikslas – geriau susipažinti ir išrinkti tinkamus kandidatus atsakingiems postams. Šiais metais kelionė buvo gana gerai organizuota – gausybė įdomių paskaitų ir psichologinių žaidimų. Vieną paskaitą vedė mokyklos direktorius (tiesą sakant, jis jau penkeri metai kaip direktorius, tik, deja, nė vienas moksleivis šito nežinojo).

Kiekvienais metais visose Norvegijos mokyklose yra organizuoja-

mas be galo didelis renginys – Veiksmo diena. Tam tikra mokinių grupė ieško projektų, remiančių trečiojo pasaulio šalis. Vėliau tie projektai pristatomi moksleiviams. Mokinių užduotis – vieną dieną kur nors dirbti ir uždirbtus pinigus atiduoti projektams. Moksleiviai per šią dieną tikrai nemažai uždirba, praėjusiais metais buvo surinkta 26 milijonai kronų. Šiais metais visi projektai susiję su moterų švietimu.

Malakoff mokykla turi savo laikraštį „Malakoff gang“. Tiesa, šis laikraštukas išeina tik maždaug du kartus per metus ir tik vos trečdalis moksleivių žino apie jį, o mokytojai išvis apie jį nieko nėra girdėję.

Abiturientai Norvegijos mokyklose turi gan linksmy ir įdomių tradicijų. Visi paskutinius metus besimokantys moksleiviai vadinami RUSS. Jie gali būti raudonieji (RØD RUSS) – pasirinkę daugiau socialinį profilį, ir mėlynieji (BLÅ RUSS), būsimieji ekonomistai. Tai gi kiekvieną pavasarį RUSS rengia gausybę švenčių ir vakarėlių, jie mokykloje dėvi gan keistą aprangą (dažniausiai raudoną arba mėlyną kombinezoną ir originalias RUSS kepuraites). Mokiniai gauna specialius katalogus, kur ir išsirenka visus drabužius bei daiktus šventei. Tai, beje, atsieina ne vieną tūkstantį kronų. RUSS mokykloje vandens šautuvais šauda pirmakursius bei antrakursius, po pamokų važinėja po miestą senais automobiliais (kuriuos irgi turi nusipirkti patys) ir visur kelia triukšmą.

Malakoff videregáende yra tipiška norvegų mokykla. Mokytojai nededa pernelyg daug pastangų priversti moksleivius daryti namų darbus ar netgi mokytis. Viskas priklauso nuo paties mokinio požiūrio į mokslą ir supratimo, ką vidurinė mokykla duoda tolimesniam jo gyvenimui.

ŽIVILĖ SLAVINSKAITĖ

J.BAGDONAS: MOKYTOJO DARBAS MAN PATINKA

Interviu su „ilgu plonu Bagdonu Jonu“

Šį kartą – interviu su vienu iš licėjaus matematikos mokytojų. Jis gyvena Trakuose, nusipelnisius mokinius vis žada paglostyti kreiduota ranka, vasarą keliauja dviračiais, o šiemet atšventė savo penkiasdešimties metų darbo mokykloje jubiliejų. Ar jau atpažįstate? Taip, taip! Tai dabartinių trečiakursių mokytojas Jonas Bagdonas.

„Ta prasme“: Kodėl tapote mokytoju?

Jonas Bagdonas: Mokytoju tapau pusiau atsitiktinai. Baigęs Anykščių gimnaziją į aukštąją mokyklą nebūčiau stojęs dėl prastų popierių. Anuo metu, jei tėvai turėjo kiek daugiau žemės, į aukštąsias mokyklas nepriimdavo. Mano dėdė buvo miškininkas. Vėliau Amerikoje įkūrė miškų parką. Ketinau stoti į miškininkystės technikumą. Ten gal būtų priėmė. Man geri žmonės pasiūlė dirbti mokytoju. Juom ir tapau. Savo mokytojo karjerą pradėjau pradinėje mokykloje Klaipėdos rajone. Po metų jau dėčiau matematiką ir anglų (!) kalbą gretimose septynmetėje mokykloje. Vėliau teko „mokytojauti“ armijoje. Ten matematikos mokiau kuopos vado pavaduotoją. Grįžęs iš armijos vėl dirbau septynmetėje mokykloje, dėčiau matematiką ir kūno kultūrą, po to matematiką, braižybą ir muziką. Buvau lyg plataus profilio specialistas. Beje, aukštojo mokslo diplomą įsigijau tik praėjus 15 metų po gimnazijos baigimo. Ne man spręsti, ar gerai, kad tapau mokytoju. Pačiam mokytojo darbas patinka.

T.P.: Juokingiausias gyvenimo įvykis.

J.B.: Juokingiausias įvykis buvo tuomet, kai aš važiuodamas su dviračiu įšokau į ta pačia kryptimi važiuosį vežimą. Jei būčiau susidūręs su priešpriešais važiuosiais, vargu ar dabar juokčiausi.

T.P.: Kiek Jums metų?

J.B.: Man prieš 17 metų buvo penkiolika. Kuomet geologui,

keliautojui Liudui Alseikai buvo 73-eji, jis sakydavo, kad jam – 37-eri. Beje, tada jis išvyko iš Klaipėdos į Vladivostoką ir kelionėje tragiškai žuvo. Tarp kitko, man septyniolikos metų tarpsnis reikšmingas – septyniolikos metų baigiau gimnaziją, 34-į – vedžiau, dar buvo penkiasdešimt vieneri. Toliau nebetesiu.

T.P.: Kokias galite išvardinti savo didžiausias ydas?

J.B.: Kiti geriau jas išvardintų, tad aš nutylėsiu. Jaučiu, kad turiu silpnybių, kartais kiek pritingiu...

Mokytojas Jonas Bagdonas

T.P.: Kada pirmą kartą užsirūkėt? Paragavot alkoholio?

J.B.: Pirmą kartą pabandžiau 14-15 metų. Nepatiko. O kai kariuomenėje gal ištisus metus kas antrą dieną negaudavau pietų ir vakarienės, pradėjau rūkyti. Tuo nuslopindavau alkį. Gal tai tik pasiteisinimas. Tokius pasiteisinimus ir laikau gal didžiaisia savo yda. Alų geriu nuo penkerių metų, bet manau, kad alkoholio jame nebuvo. Per šimtadienį išgėriau ir degtinės. Nepamėgau jos. Taurelę, kitą išgeriu ir dabar. Gailiuosi, kad yra nelaimingų žmonių, kuriems alkoholis – vaistas ir maistas. Jei gera nuotaika, man gerai ir be jo. Jei prastesnė, alkoholis jos nepataisys.

T.P.: Ką manote apie feminizmą?

J.B.: Nieko nemanau. Tuščios kalbos. Vyras turi būti vyriški, moteris – moteriškos.

T.P.: Kas Jums gyvenime svarbiausia?

J.B.: Jaustis žmonėms reikalingam.

T.P.: Ar aplinkinių nuomonė ir kritika Jums svarbi?

J.B.: Svarbi. Jei blogai elgsies, reikia galvoti apie tai, „ką gi žmonės pasakys“. Tai anksčiau buvo moralės kodeksu.

T.P.: Mėgstamiausias posakis.

J.B.: Stebuklas – žinoti apie kai ką viską, o apie viską – kai ką.

T.P.: Ar Jūs sutinkate su mintimi, kad „gero žmogaus turi būti daug“?

J.B.: Nebloga mintis, tik labiau norėtusi, kad gerų žmonių būtų daug.

T.P.: Ar Jūs kada nors laikėtės dietos?

J.B.: Nesilaikiau. Valgiau ir valgau viską, išskyrus senus kaliošus. Kad tik būtų ko valgyti.

T.P.: Ar propaguojate kokią sporto šaką?

J.B.: Propagavau, jei tas žodis čia tinka. Kur bebuvau – armijoje ar mokykloje, visur žaidžiau krepšinį ir tinklinį. Kariuomenėje trejus metus iš eilės mūsų krepšinio komanda laimėjo taurę. Gal ir dabar ji kur nors rūdija, jei išlikęs mūsų dalinys. Dabar nebe tie sąnariai.

T.P.: Ar mėgstate skaityti? Kokias knygas? Kokius autorius?

J.B.: Vidurinėje mokykloje savo klasėje buvau jauniausias ir mažiausias. Mergaitės nerūpėjo. Kas beliko – tik knygas skaityti. Daug jų ir perskaičiau. Daug ir įvairių. Dažniau skaičiau ir tebeskaitau prozą. Nevengiau ir lyriškos poezijos. Kai turiu laisvo laiko, skaitau pažintinę literatūrą. Su žmona sukaupėme nemažą knygų šūsnį. Mėgstamiausio autoriaus neišsirinkau. Mėgstu V.Hugo, R.Rolana, S.Morua, L.Foinchtvangerį, Ž.Lonchona, L.Tolstojų, I.Turgenevą (Tęsinys 13 puslapyje)

I. STAŠKEVIČIUS: NEMANAU, KAD ESU KAŽKOKIA ĮDIMITIS

Interviu su „Vilniaus prekybos“ generaliniu direktoriumi Ignu Staškevičiumi

Bene ketvirtis licėjusių svajoja baigę licijų stoti į mediciną. Tačiau kartais gyvenimas pasisuka taip, kad baigę mediciną, staiga pasijunti patekęs į patį verslo sūkūrį. Vienas toks pavyzdys – „Vilniaus prekybos“ generalinis direktorius Ignas Staškevičius.

„Ta prasme“: Kiek girdėjau, jūs baigėte visiškai su verslu nesusijusius mokslus?

Ignas Staškevičius: Taip, mano išsilavinimas yra medicininis. Aš baigiau Vilniaus Universiteto medicinos fakultetą 1994 metais.

T.P.: Kas lėmė, kad jūs persiorientavote iš medicinos į verslą – finansai, aplinkybės...

I.S.: Gyvenimas. Gyvenimas. Nemanau, kad aš esu kažkokia išimtis. Iš mano kurso mano grupės beveik visi vyrai išėjo iš medicinos ir šiandien dirba darbą, kuris nedaug susijęs su medicina. Geriausia atveju jie pardavinėja vaistus arba medicininę įrangą. Bet yra pavyzdžiui, banko viceprezidentas, turistinės agentūros vadovas, yra fotopaslaugų tiekėjas, yra prekybininkų. Visokiausių rastume specialybių. Tiesiog toks buvo laikas. Mums pabaigus, medicinoje realių ir greitų perspektyvų buvo nedaug, o pasiūlymų buvo labai viliojančių ir, aš manyčiau, labai natūralu tai, kas įvyko.

T.P.: Bet jūs nesigailit, kad pradžioje pasirinkot mediciną?

I.S.: Nesu tas pavyzdys, kuris yra nelaimingas, kad mokėsi medicinos. Ir negaliu sakyti, kad gailiuosi. Vis dėlto tas išsilavinimas buvo geras, studijuoti buvo įdomu ir malonu, aš studijavau nuoširdžiai ir mokiausi medicinos nuoširdžiai. Dirbdavau po paskaitų, naktimis, lankiau būrelius, važinėčiau po užsienius į praktikas ir tas nenuėjo veltui. Galų gale juk studijuoji ne vien tik tai tam, kad paskui dirbtum, studijuoji ir kad studijos yra toks metas, kai reikia draugų, reikia kelių, reikia įspūdžių. Medicina ne-

buvo pats blogiausias dalykas. Kiti galbūt nuėjo studijuoti dar sausesnių mokslų arba prieš mane eidavo studijuoti politizuotų, ideologizuotų mokslų, jie galbūt labiau nusivylė. Aš nesu nusivylęs dėl savo mokslų. Tu, kas dabar mokosi licėje ir ruošiasi studijuoti mediciną, aš nesukibėčiau atkalbinėti vien remdamasis savo patirtimi. Nesakyčiau, kad vien tai, kad medicinoje yra sunku ir kad šiandien medicina yra viena labiausiai atsilikusių sričių Lietuvoje, galėtų būti argumentas nestoti į mediciną. Galų gale, jeigu žmogus jaučia, kad jam yra įdomu, jis neapsiriks, nes mokytis medicinos yra labai labai įdomu. Tikrai labai įdomu. Nepaprastai įdomu.

T.P.: Kas lėmė, kad jūs stojote į mediciną?

I.S.: Aš norėjau būti gydytoju. Tada, kai aš stojau, žinoma neturėjau kitų vilčių, tik norėjau būti gydytoju.

T.P.: Kada jūs persigalvojote?

I.S.: Nusprendžiau jau baigęs. Aišku, minčių kilo jau bebaigiant, bet galutinį sprendimą aš priėmiau jau baigęs, turėdamas rankose diplomą ir paskyrimą į Panevėžį.

T.P.: Kokios žmogaus savybės yra svarbiausios vadovaujant firmai?

I.S.: Galbūt nežiūrėkime į darbą ir į tą vadovavimą firmai. Gali žmogus vadovauti labai nedidelei firmai arba išvis niekam nevadovauti, turėti savo individualinę įmonę arba nedidelę bendrovę ir pasiekti labai gerų verslo rezultatų. Jeigu klaustumėt, kokios savybės yra svarbiausios versle, aš atsakyčiau, kad intelektas, bendras intelektas, sugebėjimas mąstyti greitai, tiksliai, logiškai. Tai yra svarbiausia. Netgi manyčiau, kad tokie gabumai, kurie dažnai yra įgimti kartu su darbštumu, kuris irgi yra labai svarbus dalykas versle, gali kompensuoti išsilavinimo stoką. Labai didele dalimi. Tarkim, aš pažįstu daug verslininkų, kurie yra daug pasiekę, didelių įmonių, netgi didesnių nei mūsų, vadovų, tarp jų sa-

vo kolegų, kurie neturi ekonominio ar išvis aukštojo išsilavinimo. Nepaisant to, jie yra puikūs vadovai ir puikūs verslininkai. Ir aš pažįstu daug žmonių, kurie mokėsi ekonomikos ir baigė labai gerai ir, nepaisant to, jie nesugeba elementarių dalykų. Taigi, sudėtinga paprastai apibrėžti, nuo ko priklauso sugebėjimas daryti verslą.

T.P.: Koks buvo jūsų kelias į viršūnę?

I.S.: Nemanyčiau, kad tai yra kažkokia viršūnė. Aš nedirbu vienas ir tai, kad aš užimu šitas pareigas reiškia dar toli gražu ne viską, nereikia, kad AŠ viską padariau, pasiekiau ir t.t. Labai daug lemia kiti dalykai. Visų pirma tai yra bendražygiai ar komanda, ar kolegos, ar kolektyvas, kaip jį be vadintumėm. O kelias buvo toks, sakykim, ne tiek mano, kiek mūsų kompanijos – pradžioje mes investavome studentiškas santaupas, kurias turėjome, nupirkome investicinių čekių, už juos nupirkome kažkokio turto. Tą turtą pardavėme, gavome pinigų, juos vėl investavome. Taip žingsnelis po žingsnelio, neprisirišdami prie to turto, kurį nusipirkdavome už tas investicijas, mes sukaupeime to turto pakankamai daug ir šiandien jau yra nebe tokio pobūdžio spekuliacijos, bet to turto vystymas, turto vertės didinimas kitokiais būdais – jį racionalizuojant, pertvarkant, kažką naujo sukuriant. Jo vertė didėja – firmos vertė didėja – akcijų vertė didėja. Paskui tas akcijas galima parduoti arba jų dalį parduoti, gauti vėl pinigų ir t.t. Tai yra verslas ir jis yra daromas kasdien žingsnelis po žingsnelio. Aš nekalbėčiau, kad mano kelias yra klasikinė karjera. Tai nėra klasikinė karjera, nes aš nebuvo samdomas darbuotojas, kita vertus, nebuvo ir savininkas ar magistras, kuris tik didintų savo turtus. Buvo ir to, ir to. Bet manau, kad dauguma verslininkų pasiekia vir-

(Tęsinys 12 puslapyje)

I. STADKEVIČIUS: NEMANAU, KAD ESU KAĖKOKIA IDIMTIS

Interviu su „Vilniaus prekybos“ generaliniu direktoriumi Ignu Staðkevièiu

(Pradžia 11 puslapyje) šūnė ar dabartinę padėtį panašiai. Tie, kurie išlošia loterijoje – ar tikroje, ar gyvenimo loterijoje, jie nėra verslininkai, jie nėra viršūnė.

T.P.: Ar išvis jums yra ta viršūnė? Ar jos reikia?

I.S.: Iš vienos pusės, gyvenimas ir aplinka labai greitai keičiasi ir ta viršūnė irgi keičiasi. Kasdien ne tiek svarbu, kokią tu turi svajonę ar galutinį tikslą, vargu ar kas nors iš mūsų turi tokį tikslą, bet svarbu, kokią tu turi tikslą rytoj arba po mėnesio. Vėlgi tai yra darbas „žingsnelis po žingsnelio“. Jeigu aš žinau, ką aš noriu padaryti rytoj ir manau, kad tai yra mano subrandinta idėja ir ji turėtų būti sėkminga, tai jau yra gerai. O po jos bus kita idėja. Žinoma, jei kalbame apie prekybą, tai tai būtų kažkokia rinkos dalis, kurią mes norėtumėm tvarkyti, plėtimasis į kaimynines šalis. Paskui tai galbūt yra atvira fir-

ma, akcijų išplatinimas tarptautiniu mastu. Tai yra tokie tikslai, kuriuos būtų įdomu pasiekti, bet nematau, kad tai yra viršūnė arba, kad jų nepasiekus, o padarius kažką kitko, mes jaustumėmės nelaimingi. Tokia raida.

T.P.: Ar džiaugėtės, kad gimėte Lietuvoje, kad galite verslininkauti čia, o ne Vakarų Europoje ar JAV?

I.S.: Ir šiandien Lietuvoje verslą daryti yra labai geros sąlygos. Tas, kas nesugeba verslo daryti Lietuvoje, vargu, ar sugebės daryti jį Amerikoje.

T.P.: Ko jūs palinkėtumėte licėjistams?

I.S.: Galėčiau palinkėti ateiti pas mus dirbti. Pas mus yra atėję nemažai licėjistų dirbti ir manau, kad čia jie rado to, ko ieškojo dažnai. O jeigu rimtai, tai linkėčiau neskubėti kibtį į verslą pabaigus licėjų. Norėčiau palinkėti įgyti gerą išsilavinimą, norėčiau palinkėti dar licėjui kuo daugiau išmokyti, perskaityti kuo daugiau kny-

gų, nes, kaip teisingai sakė ir mano mokytojai, jų paskui skaityti nebėra kada. Dabar išeina daug gerų knygų ir jas gali nusipirkti, bet jų nėra kada skaityti. O jaunas protas (na, aš nelaikau savęs ar savo bendraamžių senais, bet yra skirtumas tarp aštuoniolikmečio ir dvidešimt aštuonerių ar trisdešimties metų žmogaus) yra imlesnis, tiek mokantis kalbų, tiek mokantis tikslųjų mokslų, tiek mokantis bet kurių kitų dalykų. Taigi yra amžius, kai reikia mokytis, ir paskui neišvengiamai ateina amžius, kai tas žinias, įgūdžius reikia pritaikyti. Laikas lemia labai daug, bet iš kitos pusės, aš linkėčiau nebijoti pavėluoti, nes bet koku laiku protingas žmogus, jeigu dar turi bent truputį sėkmės, gali pasiekti savo tikslą ir tada besiekiant labai praverčia išsilavinimas ir įgūdžiai, įgyti besimokant.

KALBINO ALMINAS ŽALDOKAS

MOKYTOJŲ DIENA

Mokytojų dienos šventėiais dalinasi laikinoji direktoriaus pavaduotoja

Stebuklingai išaušo spalio 5-osios rytas, visai į žvabų rudenėlį nepanašus: licėjyje sužydo gėlės, mokinių akyse įsiliepsnojo liepsnelės, o mokytojų veiduose sutvisko meilios šypsenos... Bet tuo stebuklai nesibaigė.

Ar galėtum įsivaizduoti šalia savęs jaunuolį, kuriuo kažkada buvo tavo mokytojas? Jis toks panašus į tave! Svajotojas, idealistas, užsispyrusiai siekias savo tikslo, nenusitęgstamai laukiantis pamokos galo, o per pertraukas krečias išdaigas mergaitėms ir mokytojams... Jis kaip ir tu nekantriai taikosi išskleisti sparnus ir pakilti į dar nepasiektus tolius, gyvenime atrasti savo tiesą. Jis nežino, kaip ir tu dabar negali žinoti, kada ir kuo jis taps. Jam gera būti su savo draugais: drauge keliauti, dainuoti, rengti mokyklinės šventės, lankyti šokius, svaičioti apie meilę ir ateitį...

Deja, mes nesugrąžinsime jiems to nuostabaus laiko, kuris ir mums patims jau slysta iš po kojų... Mes tegalime jį priminti pakviesdami juos į mūsų būrį, mūsų klasę, mūsų suolą. O patys tą dieną įsitikinsime, kad jų darbas nėra „tik užduoti ir klausinėti“.

Mokytojų diena – pirmiausia mokytojų, bet drauge ir visų mokinių šventė. Vieniems dėl to, kad tą dieną yra mažiau pamokų, kitiems – kad jas kitaip praves dvyliktokai, o pastariesiems – tai galimybė paragauti mokytojo duonos. Taigi ragavome pasigardžiuodami, pilni užsispyrimo ir idealizmo.

Apsikeitusius vaidmenimis mokytojus ir mus ši šventė suartino.

Nekomentuotinas mokytojų bendravimo pavyzdys

Turbūt kiekvienas jaunuolis pamatęs moksleivišką savo mokytojo nuotrauką, paskaitęs jo nostalgiską mintis, atras kažką naujo savo širdyje, ko galbūt ligi šiol nepajuto. O mokytojai, išgyvenę bent keletą malonių prisiminimo akimirkų, žiūrės į mus atlaidžiau, mummyse matydami tuos jaunuolius, kuriais kitados buvo jie patys.

SIGITA SRIUBAITĖ

J.BAGDONAS: MOKYTOJO DARBAS MAN PATINKA

Interviu su „ilgu plonu Bagdonu Jonu“

(Pradžia 9 puslapyje) ir nemažą kitų. Iš lietuvių rašytojų paminėčiau Maironį, S.Nerį, I.Šeinių ir ypač Vaižgantą. Man Vaižgantas – žmogaus idealas. Gal todėl labai patinka ir jo raštai.

T.P.: Kokias pravardes esate turėjęs (tiek mokydamasis, tiek mokydamas)?

J.B.: Pradinėje mokykloje, išskyrus penktą klasę nesipravardžiovome. Penktame skyriuje pravardžiavo kabliu (komentuoti, manau, nereikia). Gimnazijoje pasišaipydavome vieni iš kitų, o pravardžiuotis ne-

buvo mados. Man ir dabar nepatinka, kai licėjuje kai kas savo draugus pravardžiuoja. Nebent nepiktai ir sąmojingai. Po kariuomenės sakydavo „ilgas plonas Bagdonas Jonas“. Mokiniai pravardžiuodavo „batonu“ (gal sąskambyje su pavarde). O „dūda“ man patinka. Pasak M.Sluckio, tai daug kam nau dingas daiktas... Ne visas pravardes ir žinau.

T.P.: Ar laikote namie kokį nors gyvūnėlį?

J.B.: Ne. Gyvūnėlį reikia globoti, o tam nėra laiko ir sąlygų.

T.P.: Ar lošiate loterijose? Kaip sekasi?

J.B.: Ne. Žinau, kad išlošti tokia pat tikimybė kaip akiai vištai rasti grūdą. Nors snapu gal ji ir užuodžia.

T.P.: Ar tikite horoskopais, aiškiaregystėmis, ateiviais?

J.B.: Šiek tiek. Horoskopai galėtų kai ką pasakyti, jei juos kuriantys labai tiksliai (kompiuterių pagalba) viską apskaičiuotų. Laikraštiniais horoskopais netikiu. Manau, kad aiškiaregių yra, tik labai mažai, o ateivių nesutikau.

KALBINO AUŠRA GAIGALAITĖ

KELIAS Á DEMOKRATIJĄ PRASIDEDA GLAUDPIU BENDRAVIMU

Áspûdþiai ið seminaro „Demokratijos kûrimas pereinamojo laikotarpio áalyse

(Pradžia 10 puslapyje)

Serbas laukia taikos

kiekvienas pajuto liūdesį, supratę, kad baigsis nuostabios dienos. Šiek tiek labiau pradėjome vertinti kiekvieną sekundę, praleistą tarp puikių žmonių. Pradėjome vertinti pačią bendravimo atmosferą. Kitomis dienomis kalbėjome apie vyrų ir moterų nelygybę, apie žiniasklaidos padėtį visuomenėje, darėme galutines išvadas. Buvo įdomu, bet pradėta labiau laukti pertraukų, kavučių ir ilgų vakarų. Ypač ilgų buvo paskutinį vakarą, kurio metu kiekvienas išreiškė save savo išvaizda – susikūrė naują

įvaizdį, naują karnavalinę kaukę. Na, o pirmoji išdidumo kaukė, su kuria važiovome į Veimarą, ėmė ir nukrito ir bent jau Lietuvos atstovai tapome pakankamai gerais bičiuliais. Gana gerai sugyvenome ir su kitų tautų studentais. Kaip vėliau sužinojome, pagrindinis seminaro rėmėjas – Heinrich Boll Stiftung fondas to ir norėjo – kad susibendrautų skirtingi žmonės, susikalbėtų skirtingos tautos, rastų išeitis skirtingi interesai.

ALMINAS ŽALDOKAS

„LIETUVOS“ KINO TEATRO REPERTUARAS

D I D Ė I O J I S A L Ė :

PASIKLYDĘ LOS ANGELES 10.08-14 D. 14.30; 21.30

(Los Angeles without a map) 10.15-21 D. 13.45; 17.45

Romantinė komedija. 1998m. 1:46 D.Britanija, Prancūzija, Suomija

MINTYSE TIK TU 10.15-21 D. 12.00; 19.45

(Martha meet Frank, Daniel and Laurence) 10.22-28 D. 16.15; 20.00

Romantinė komedija. 1998m. 1:28 D.Britanija 10.24 D. 16.15

KIETAS TĖTUŠIS 10.22-28 D. 12.00; 18.00

(Big Daddy) 10.29-II.04 D. 19.45

Komedija. 1998m. 1:35 JAV

GARBINGA KURTIZANĖ 10.22-28 D. 14.00; 21.45

(Martha meet Frank, Daniel and Laurence) 10.24 D. 14.00;

Istorinė kostiuminė drama. 1998m. 1:51 JAV 10.29-II.04 D. 21.45

PEPĖ ILGAKOJINĖ 10.29-II.04 D. 11.00; 14.30

(Pippi Longstocking) 11.05-II D. 11.00; 14.15

Animacinis filmas pagal Astrid Lindgren knygą. 1997m. 1:15 Kanada, Vokietija, Švedija

KONCERTAS SU VAIZDU 10.24 D. 22.00

INSPEKTORIUS GUDRUTIS 10.29-II.04 D. 12.45; 16.15; 18.00

(Inspector Gadget) 11.05-II D. 12.30; 17.45

Naujausia nuotykinė Volto Disnėjaus studijos komedija. 1999m. 1:18 JAV

PONAS TADAS 11.02

(Final incursion into Lithuania) **PREMJERA**

Istorinis epas su komedijos elementais. 1999m. Lenkija. Dalyvauja režisierius ir kūrybinė grupė.

VAGIS POLICININKAS 11.05-II D. 15.45; 19.30

(Bue Streak) 11.12-II.18 D.

Linksmiausia sezono komedija. 1999m. 1:33 JAV

NAUJAUSIŲ EUROPOS ŠALIŲ 11.05-II D. 21.30

FILMŲ RETROSPEKTYVA

VASARVYDŽIO NAKTIES SAPNAS 11.12-18 D.

(A Midsummer Night's dream)

Pagal V.Šekspyrą

(Tęsinys 15 puslapyje)

AUKSINĖ PLUNKSNA

Justos Rimkutės, Gustavo Kyno ir Eglės Mikalajūnaitės kūryba

PIEVA UPĖS KRANTE

Paskutinė svirplio giesmė žadėjo man rytą,
Dangus sušvito palete.
Pralekęs kažin koks paukštis
Teptuką į rankas įbruko.
Ėmiau spalvoti.
Tarp kojų tylėjo žolė.
Suklusau.

* * *

Nukarusias mano kojos svyravo po tiltu
Girgždėjo pasenę lentos,
Pritardamos žiogams.

////

IR ANĄ VAKARĄ NENORĖJAU MELSTIS –
VOS BEATSIMERKIAU...

TIK TĄ VAKARĄ NORĖJAU GERTI –
BURNĄ DŽIŪVO...

UŽ AKIŲ SKLIAUTŲ MAČIAU SPALVOTUS ARKLIUS,
ŽOLĖ KIKENO JŲ DANTYSE...
GLAUDŽIAU DELNUS MALDAI:
...VANDENS...

////

Į akis plieskia šviesa.
Raibstu.
Akys mirga.
Pro šalį tipena varnos,
Ir balandžiai –
Troleibuse.
Įkyrus geltonumas lindi
Visur...
Kampeliai gelsvumu aplipę.
Lašai kondensuojasi –
geltoni.
Ir varva į kažin kokį plyšį –
Juodą.
Akių bedugnė juoda.
Geltoni lašeliai ją nugelsvina.
Tada troleibusas sustoja.
Stotelė – juoda.
Troleibuso atminimas – geltonas.

JUSTA RIMKUTĖ

Apsiniaukę. Viskas užtemę. Pilka. Slankioja pilki žmonės.
Viskas PERSMELKTA pilkuma, šlykščia, blankia pilkuma.
Dangus slegia, jis taip žemai žemai, mes ir taip jau per
arti žemės, o jis dar labiau slegia, vis slegia, nori surtrypti
į žemę. Nėra erdvės, nėra klyksmo, nėra šviesos. Nieko!
Viskas pavirto į uždarą aquariumą, kuriame lyg bandymų
žiurkės vaikšto žmonės. Be tikslo, norėdami tikslo, bet
negalėdami išsiveržti iš aquariumo į laisvę, į begalybę. Ir
dar tas dangus. Kaip aklinas aquariumo dangtis.

Žiurkės eina. Jos paniškai bijo. Bijo prarasti
gyvenimą. Ne, ne numirti. Bijo tapti niekuo,
egzistencija. Bijo prarasti gryną jausmą, tikrą, iš
vidaus. Bijo prarasti save, bijo tapti kūnu. Jos
nenori tapti abejingom, bejausmėm, šaltom. Jos
nori likti gyvibingos, nori gyventi, nori klykti iš visų
jėgų į begalinę erdvę, nori bėgti per gyvenimą. O
ne važiuoti konvejeriu su kitom skardinėm. Bet
visi taip nori sutraiškyti jas. Netgi tas apsiniaukęs
dangus, užgožęs erdvę ir palikęs jas blaškytis be
žvaigždžių, be žvilgsnio. Jos klykia, cypia tos
žiurkės. Bet negali išsiveržti. Jos klykia apie savo
skausmą, savo neviltį, cypia, raitosi iš skausmo.
RĖKIA...

EGLĖ MIKALAJŪNAITĖ

LAIMĖ

Krisdamas aukštyn lapas užkliudo sudrėkusį
skruostą; dvasios opiumas ištryškęs iš sielos
veidrodžio ištykšta ant negailestingai kieto asfalto;
sunkūs batai, velkami pavargusių kojų, užmina
leisgyvį lapą. Velniop lapą! Juk jis ieško laimės!
Skardus garsas su viltimi skrieja silueto link, bet
pasiekęs liguistą protą virsta švokštimu
depresijoje paskendusios jūros. Velniop jūrą! Juk
jis ieško laimės.

Gatvės plytelės isteriškai bėga artyn ir be garso
dingsta už nugaros.

Aplink tvyro skausmo kvapas. Jis skverbiasi visur:
į smegenis, plaučius ir venas. Viskas dvokia; išorė
ir vidus...

O jis vis toliau ieško laimės!

Plytelės vis bėga; tolyn, tolyn, tolyn, nustoja...

Aplink jį tik monotoniškai besilankstančios figūros.

Į kairę; į dešinę; atgal, bet niekad į priekį. Jos
laukia, kol viskas baigsis.

Ir iš tikrųjų BAIGSIS! Batas pasiekė plytelių kraštą;
už jų „Nieko“. Jo keliai susmuko ant paskutinės
plytelės. Jis jau laimės nebeieško!

Maištaujantis peilis atkakliai besipriešinančioje
rankoje palietė jo krūtinę ir kukliai be menkausio
garso ėmė skrosti kūną, virpantį agonijoje. Erdvė;
skirianti asmenis nuo beviltiškai besispardančios
širdies, vis mažėjo. Bet tai truko ne ilgai, širdis,
pajutusi šaltą plieną, nutilo ir užmigo lyg kūdikėlis.
Grindinio plytelės prisišliejo prie gulinčiojo
nugaros ir pasidengė nežinia iš kur atsiradusių
raudančiu vynu.

Net oras kūno viduje lėtai išsiveržė iš mirusių
plaučių ir ėmė kilti į šviesą. Nuoširdžiai
besišypsanti saulė apšvietė baltus jo sparnus.

Tik dabar jis rado ją.

GUSTAVAS KYNAS

PASISVAJOJIMAI

Meilės laiškai nuo svajojančio licėjisto

Kaip tylu... Koks tylus rūkas su-
pa Tavo šešėly... Kaip tyliai šviečia
kerintis mėnulis... Tu tik nusišyp-
sok savo nuostabiomis lūpomis. Tu
tik ištark tuos žodžius, kad imtų gie-
doti lakštingalos ir mylėtis šernai.
Šiąnakt Tu šios pievos princesė.
Tu mano princesė. Mano mylimoji
princesė...

Paimi į rankas gitarą. Kaip keis-
ta... Kaip tylu... Pradedi lėtai ja
brizginti... Išgirsti dainuojančias
žvaigždes. Dainuojančias apie
miškuose paskendusią svajonių pi-
lį, apie aklą laimingą senutę, dai-
nuojančias apie Tavo akis, apie Ta-
vo veidą, plaukus ir Tavo balsą, ku-
ris šiąnakt tyli...

Ir Tu dainuok... Tu juk taip gra-
žiai dainuoji... Bet Tu tyli..

Prie Tavęs pribėga mažas bal-
tas šuniukas. Tu nusišypsai. Jam
pakėlus lėtenėlę, laikančią gra-
žiausią pievų gėlę, Tu tari savo ma-
giškąjį DĖKUI. Gėlė Tavo rankoje
kvepia baltųjų gervijų meile. Šu-

niukas išnyksta. Tu gūžteli tra-
piaisiais pečiais ir atsėdėsi ant pie-
voje rymančio akmens.

Staiga išgirsti netoliese skam-
bantį upelį. Vėl nusišypsai ir aš dė-
kingas Tau, kad mėnulis dar kartą
išvydo Tavo nepaprastą šypseną.
Tu bėgi migla link upelio. Staiga iš-
vysti paslaptį meldus. Skiniesi
per juos, nežinodama, kas laukia Ta-
vęs kitame žingsnyje, bet kiekvienas
jų Tau padovanoja po balandę,
kurios sutupia Tau ant pečių.

Tu išvysti upelį. Jo spindintis van-
duo ir mažytės medžio šakelės, at-
siduodančios jam visa savo esybe,
paskatina Tave prisiminti gražiausią
savo vaikystės dieną, kai Tu su įsi-
vaizduojamu draugu, pastatei įsi-
vaizduojamą svajonių šalį. Joje taip
pat greitai ir gražiai tekėjo vanduo,
joje taip pat ramiai plaukė medžio
pliauskelės, joje taip pat buvo įsi-
vaizduojamas jausmas, kuriam at-
sisipirti negali niekas.

Jį pavadinai meile.

Tuomet išaušo rytas ir visa
džiau-gsmo ir jausmų karalija virto
balto-mis kambario lubomis, vidur
kurių, niekada nedegs lemputė.

Aš įeinu. Tu nepabundi, net
aidint mano metaliniams
žingsniams. Atsiklaupiu prieš Tavo
lovą ir pabu-čiuoju gundančiai ant
lovos krašto nuslydusią ranką. Tu
tari kažkokį žodį nykštukų kalba...
Stengiuosi suprasti jo stebuklingą
prasmę... deja... net Tau ji
pakartojus, man belieka spėlioti, ką
jis galėjo reikšti.

Pramerki savo stulbinančiai gra-
žias rudas akis. Tai ką pirmiausiai
išvysti šį prarastą rytą, yra mano
kūnas, sudribęs ant Tavo lovos
krašto ir žvelgiantis į Tave ilgėsinu
žvilgsniu.

Tu MAN nusišypsai! Širdyje aš
kaukiu iš laimės ir dėkoju Aukš-
čiausiajam už visą savo gyvenimo
kelį, kuris galų gale susiliejo su
Tavuoju.

ŽVAIGŽDENIS

„LIETUVOS“ KINO TEATRO REPERTUARAS

(Pradžia 13 puslapyje)

OSTINAS PAUERSAS:

II.19-25 D.

12.00; 14.00

ŠNIPAS, KURIS MYLĖJO MANE

16.00; 18.00; 20.00; 22.00

(Austin Powers: the Spy, who shagged me)

II.15-12.09 D.

Geriausia metų komedija

K I T I F I L M A I :

PASKUTINĖ MIFŪNĖS DAINA

(Mifunes Sidste Sanda (Dogme 3))

Ironiška drama „dogmos“ stilijuje Danija, Švedija

PLĖŠRŪNAS

(Ravenous)

Siaubo drama apie kanibalus

TARZANAS

(Tarzan)

Nuotaikingas filmukas visai šeimai

GRIŪVANTYS RŪMAI

ANKŠTAS PASAULIS

ŠIRDYS PAKLYDĖLĖS

BLEIRO RAGANOS

PELIUKAS STIUARTAS

ŽVAIGŽDŽIŲ KARAI

IO.15-21 D.

11.00; 13.30

(Star wars'Episode I. The Phantom Menace)

16.00; 18.30; 21.00

III tūkstantmečio specialieji efektai. Fantastika. 1999m. 2:12 JAV

SMAGŪS ŽAIDIMĖLIAI

IO.22-28 D.

12.00; 16.00; 22.00

(Funny games)

IO.29-11.04 D. 15.45; 21.30

Ižūli, provokuojanti drama. 1997m. 1:43 Austrija

PASIKLYDĘ LOS ANGELE

IO.22-28 D.

14.00; 18.00; 20.00

(Los Angeles without a map)

IO.29-11.04 D. 12.00; 17.45

Romantinė komedija. 1998m. 1:46 D.Britanija, Prancūzija, Suomija

MINTYSE TIK TU

IO.29-11.04 D.

14.00; 19.45

(Martha meet Frank, Daniel and Laurence)

11.05-11 D.

13.00; 19.00

Romantinė komedija. 1998m. 1:28 D.Britanija

KIETAS TĖTUŠIS

11.05-11 D.

11.00; 17.00

(Big Daddy)

Komedija. 1998m. 1:35 JAV

GARBINGA KURTIZANĖ

11.05-11 D.

15.00; 21.00

(Martha meet Frank, Daniel and Laurence)

Istorinė kostiuminė drama. 1998m. 1:51 JAV

Bilietai kainos.....10 Lt
darbo dienomis iki 14 val.....8 Lt
pirmadieniais (į Didžiąją salę).....5 Lt

KRYŽIAŽODIS „SKULPTORĖ”

Pirmieji išsprendę keliauja į „Lietuvos” kino teatrą

Prieš jūsų akis nesunkus lyg rudeninis lazdyno riešutėlis „Ta prasme” kryžiažodis. Pirmiesiems trims, atnešusiems Dariui iš ivd teisingus atsakymus, mes padovanosime po kvietimą dviems asmenims į kino teatrą „Lietuva” (filmą galėsite pasirinkti patys). „Lietuvos” kino teatro repertuarą galite rasti 13 ir 15 laikraščio puslapiuose.

Klausimai (lot. – lotyniškai, gr. – graikiškai, ž. – žemyn, d. – dešinèn, visi kiti lietuviškai):

1. Privalumas, pliusas, gera korta, posakis vartojamas mokyt. Razmo. 2. Šaunioji keliautojo klubo vadovė, jos vardas. 3. Visų mokslų mokslas. 4. Matematinis muzikos ritmas. 5. Džiaugsmo antonimas. 6. Nuo spuogų padės tik _____. 7. Vokiečių kalbos vadovėlis. 8. Dabartiniai abiturientai 1996-ais metais buvo _____. 9. Karas trukęs apytiksliai nuo 1945 iki 1990. 10. Kultinis anglų filmas apie choose'inimą. 11. Licėjus geriausia mokykla buvo, yra ir _____. 12. Ląstelės organoidas, kuriame gaminami baltymai. 13. NBA čempionai 1998-1999. 14. @. 15. Pasaulio centras. 16. Angl. šypsena, be pirmos raidės. 17. Vampyrų dantys. 18. Sovietų šalininkai partizaninio karo metu 1944-1953. 19. _____ palangės... 20. Twix ir Bounty pusbroliai. 21. Valstybė, kurioje žaidžia Dejanas Bodiropa. 22ž. Duonos matavimo vienetas. 22d. Gr.

apvalymas, taurinimas meno pagalba. 23. Asmuo, siunčiantis paštosiauną ar telegramą. 24. Egiptiečių saulės dievas. 25. Geriausias blondinės draugas, ypač per chemijos pamoką. 26. Gr. mitol. per arti prie saulės priskridęs ir žuvęs Dedalo sūnus. 27. Lot. į žvaigždes. 28. Licėjaus švietimo viršininkas. 29. Adomo žmona, tik balsiai. 30ž. Didžiausias Lietuvos kaimas. 30d. Sauliaus Jurkevičiaus daina. 31. Svarbu ne ūgis, o _____. 32. Valstybė, nesusitvarkanti su laiku. 33. Keturi. 34. Lietuviškos cigaretės. 35. Dauguma valstybių pavadinimų lietuvių kalba turi šią galūnę. 36. Gr. viešas reikalas. 37. Žiūrint „Lietuvos ryto” rungtynes vis dar norisi šaukti _____!!! 38. Marius Berenis = _____ Sabaka. 39. Tauta, kurios miestus sprogdino piktieji NATO. 40. Tarinio vardinė dalis sakinyje „Tu šiandien velniškai graži”. 41. Licėjaus mokytojų dinastija.

